

44ns

JOCs FLORALS

Escola Municipal Salvador Llobet

Amb el suport de

Ajuntament de Granollers

44ns
JOCs FLORALS
Escola Municipal Salvador Llobet

Granollers - Abril 2025

Pròleg	En Llapisset d'Oriol Garcia Molsosa	p. 4
---------------	--	------

14 **Educació Primària – DIBUIX AMB EXPLICACIÓ**

1r premi	La nena està saltant a corda de Gala Doménech Montero	p. 6
2n premi	Jo passejant els gossets d'Emma Padilla Salcedo	p. 7

15 **Educació Primària – DIBUIX AMB FRASE**

1r premi	La granja de Gael Martínez Duarte	p. 8
2n premi	Els meus amics i jo de Mateo Rodríguez Cazot	p. 9
2n premi	El meu pare d'Oriol Allas Hortolà	p. 10

1r **Educació Primària – DIBUIX AMB PEU ESCRIT**

1r premi	La torre Eiffel i l'arc de Sant Martí d'Ília Agudo Espinosa	p. 11
2n premi	El pol Nord d'Abril Serra Pons Rodríguez	p. 12

2n **Educació Primària – TEXT AMB DIBUIX**

1r premi	L'ocell d'Inas Er Ragraguy Belharti	p. 13
2n premi	En Roque i l'animal de Thiago Cortés Aguirre	p. 14

3r **Educació Primària**

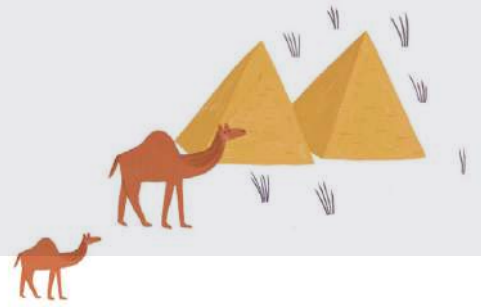
PROSA	1r premi	El misteri dels ingredients màgics de Mel Martínez Padrós	p. 15
	2n premi	El portal màgic d'Ekaitz Gómez Pérez	p. 16

POESIA DE RODOLINS	1r premi	La fruta de Llara Monteserín Fernández	p. 17
	2n premi	Els llibres de Mel Martínez Padrós	p. 18

4t **Educació Primària**

PROSA	1r premi	Viatge al passat de Julieta Lucía Estévez Araujo	p. 19
	2n premi	El zoo de les fantasies d'Izan Rubio Castaño	p. 21

POESIA	1r premi	El mar de Nil Soriano Ors	p. 22
	2n premi	La família de Leire Alpire Zeballos	p. 23

5è Educació Primària

PROSA	1r premi	Un somni de retornada d'Aina Morera Munell	p. 24
	2n premi	Misterio en un crucero d'Elena Salcedo Martín	p. 26
POESIA	1r premi	Un joc de taula de Berta Pareja Rodríguez	p. 28
	2n premi	Una guerra inesperada d'Aina Morera Munell	p. 29
CÒMIC	1r premi	El robatori d'Elias Arbaoui i Enzo Mora	p. 30
	2n premi	Try again de Carlotta Ferrer i Aina Morera	p. 32

6è Educació Primària

PROSA	1r premi	La porta negra d'Aitana Antequera García	p. 34
	2n premi	Lola Holmes de Cristina Fernández Santiso	p. 36
	Accèssit	A ulls de gos de Balbina Dosaiguas Navarro	p. 38
POESIA	1r premi	Adéu, Llobet d'Aitana Antequera García	p. 40
	2n premi	Germà de Balbina Dosaiguas Navarro	p. 41
CÒMIC	1r premi	Una nueva etapa de Chifae El Firem i Yazmin A. Trujillo	p. 42
	2n premi	The end-of-year party disaster de Pol Marín i Aarón Trinidad	p. 45

Agraïments	p. 48
-------------------	-------

Aquest any han rebut una **menció especial** per haver guanyat en tres edicions diferents dels Jocs Florals

Mel Martínez Padrós	3r nivell
Llara Monteserín Fernández	3r nivell
Elías Arbaoui Merzguioui	5è nivell

El **Jurat dels 44ns Jocs Florals** de l'Escola Municipal Salvador Llobet de Granollers estava format per:

- **Oriol Garcia Molsosa**, músic i escriptor, com a representant del món literari
- **Olga De la Cruz**, mare de l'Escola i autora de la portada, com a representant del món artístic
- **Marta Estany i Inma Pozo**, en representació dels pares i mares d'alumnes del centre
- **Sara Cañete**, exalumna de l'Escola
- **Maria José Cano**, com a representant de l'equip directiu
- **Estela Álvarez, Gemma Colomer, Ana Florido, Dolors Linares, Pili Ramal, Sergi Rueda, Ana Sánchez, Cristina Santiso i Xavier Ulldemolins**, mestres de l'Escola

Es poden consultar les bases i l'acta del concurs dels 44ns Jocs Florals a www.emsllobet.cat

PRÒLEG

En Llapisset

No fa gaire que va sortir de la caixa i ja ha dibuixat castells, vaixells pirates i cases amb xemeneia i un arbre al costat. Ha escrit desitjos, rodolins, llistes de la compra, alguna suma i, fins i tot, una carta. I això que de cartes ja no se n'escriuen! Aquell dia va ser l'enveja de tot el pot i fanfarronejava a tot i a dret dient que el seu grafit viatjaria a l'altra punta del món.

Però avui en Llapisset no fanfarroneja.

—Mare, em farà mal? —pregunta nerviós.

La mare li respon amb un somriure tranquil·litzador i un petó al front que li deixa aquella marca grisa que tanta vergonya li fa quan ha d'anar a l'escola. Ara, però, li sembla l'armadura perfecta per entrar a la consulta del doctor Maquineta.

Quan s'obre la porta de la consulta li fa un salt el cor. De dins en surt el senyor Blau lluint satisfet una punta imponent que sembla que hagi de tocar el cel. Però en Llapisset es fixa que, pel cap baix, el senyor Blau és un parell de dits més curt que quan ha entrat!

—El següent! —crida el doctor.

Mare i fill entren a la consulta. Els encenalls del terra dibuixen una catifa de tots els colors que el fa estremir. La mare ho nota i li torna a fer aquell somriure. Però l'armadura d'en Llapisset cada vegada sembla menys infranquejable, la veritat...

El doctor Maquineta no està per orgues. Té la consulta plena i ha d'anar per feina. Per això ja s'ha enfilat dalt d'una escala i li examina punta.

—Mmm... És la primera vegada, oi?

—Sí —contesta ell amb la veu esbossada.

—I sembla que t'han fet treballar força...

—Ui sí! És que en Llapisset ja fa temps que corre per l'escola! —diu la mare orgullosa— I sap què, doctor? Un dia fins i tot va escriure una carta. Oi, reiet?

Però en Llapisset ja no pot respondre. La por l'ha paralitzat. Damunt del cap hi té el doctor Maquineta, girant i girant i girant mentre pels costats li regalimen serradures i més serradures.

Quan surten de la consulta, però, en Llapisset ja fa una altra cara. D'una llepada s'ha netejat el petó gris de la mare i llueix orgullós la seva punta afilada. Així que pot, fa quatre ratlles damunt d'un paper. Que boniques! Són fines i ben definides.

Quan els nens i nenes de l'Escola Salvador Llobet el vegin, segur que es faran un tip d'escriure! Qui sap... potser fins i tot l'acabaran agafant per escriure un conte! Ves a saber...

Oriol Garcia Molsosa

Músic i escriptor

4

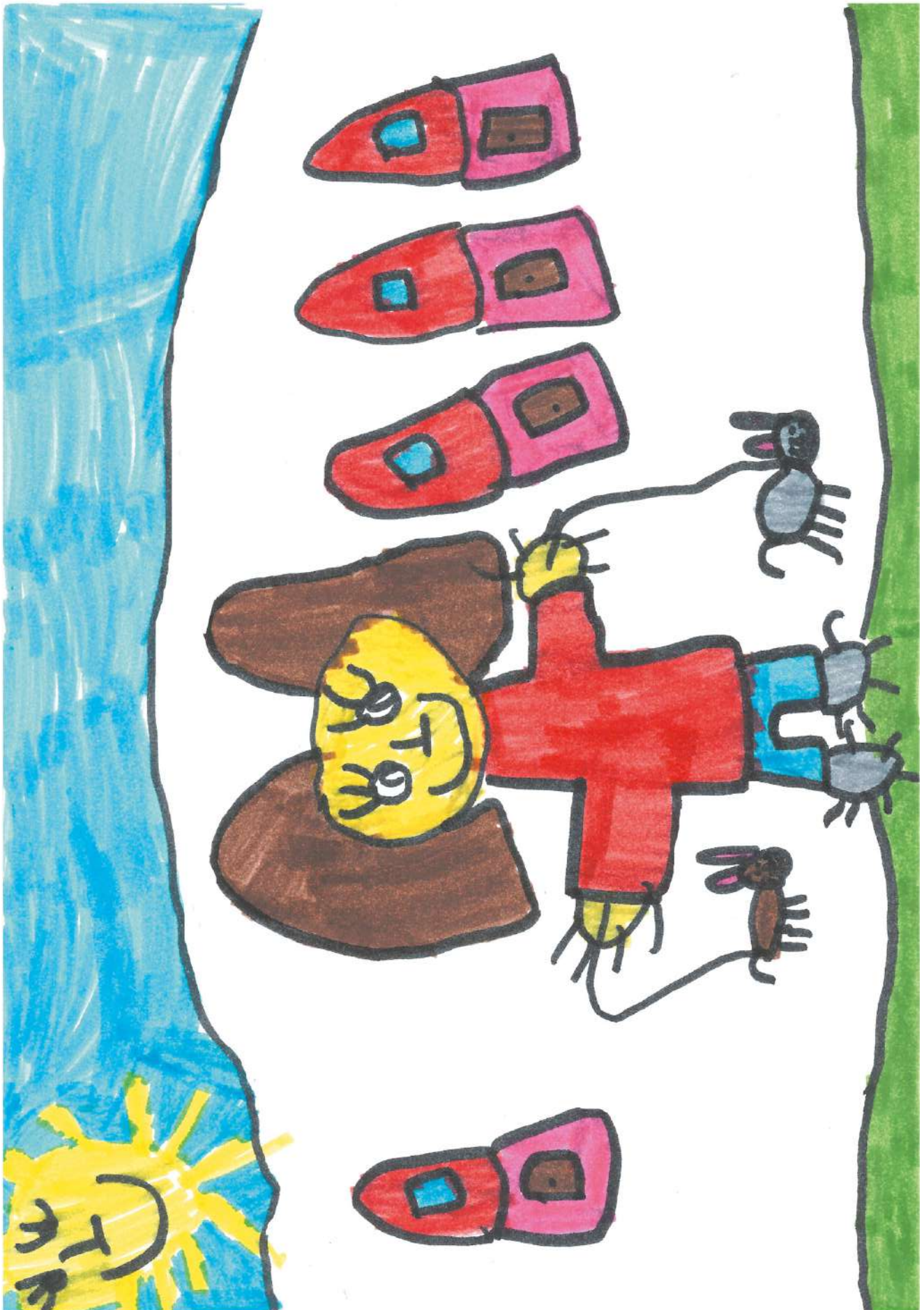
DIBUIX AMB EXPLICACIÓ

Educació Infantil • PRIMER PREMI

Gala Doménech Montero

LA NENA ESTÀ SALTANT A CORDA AL MIG DEL CARRER I ESTÀ MOLT CONTENTA

JO ESTIC PASSEJANT A BALOO I XURDE AL CARRER

EL GRANGER VA A RECOLLIR
LES PASTANAGUES PELS ANIMALS

ELS MEUS AMICS I JO JUGAM A
L'AIGUA

EL MEU PARE TORNA A CASA DESPRÉS
DE CÒRRER

La torre Eiffel és tan alta que toca l'arc de Sant Martí

Al Pol Nord hi ha una peixera a dins
d'un iglú prenent un cafè

L'ocell

Hi havia una vegada, en un arbre, un niu amb un ocell i un ou. Un dia la mare ocell va anar a buscar menjar i l'ou va caure de l'arbre. L'ou es va trencar i l'ocell petit va anar al bosc fosc. Tenia molta por, però va trobar una fada. La fada li va concedir un desig i el va portar amb la seva mare.

En Roque i l'animal

Un dia un senyor que es deia Roque volia anar a la muntanya. Anava caminant i es va perdre. Era de nit i buscava un refugi. Quan estava dormint el picaven els mosquits, va agafar fulles i després dormia millor. El dia següent es va trobar un animal que parlava.

L'animal, que es deia Romero, era d'un altre planeta. El planeta es deia "El món dels animals". En Roque li va dir:

—Em pots ajudar a tornar a la ciutat?

I van caminar fins que van arribar i li va dir adéu.

Aquest conte s'ha acabat.

El misteri dels ingredients màgics

Hi havia una vegada una nena que es deia Clara i li encantava cuinar. Cuinava ensaïmades, magdalenes, inclús s'inventava masses i vivia a Granollers. Ella volia inventar-se la massa més màgica del món feta per una nena! Però no tenia ingredients màgics. Amb el mòbil de la mare va trucar al pare, que segur que li donaria la millor idea. Volia la seva ajuda i estava desesperada!

El pare va anar corrents fins a la cuina i li va ensenyar l'únic lloc que coneixia on podia comprar els ingredients màgics. El pare li va dir fluixet a l'orella:

—Dalt dels núvols hi ha un poblet molt petit, allà trobarem els ingredients màgics. Anirem al poble Els Dolços.

Junts van anar a buscar l'avió del pare, fet de pastís i el van posar al forn. Quan el van tenir enllestit el van arrancar i van anar volant fins Els Dolços.

Van trigar una miqueta, però quan van arribar van veure que tot era fet de xocolatines, de magdalenes i braços de gitano. Al final del poble van trobar la botiga d'ingredients màgics. Va agafar: ous d'ouques d'or, farina de galeta purpurina, llevat etern, xocolata que dibuixa, sucre en lingots màgics, crema de cacauet invisible i galetes multiplicadores.

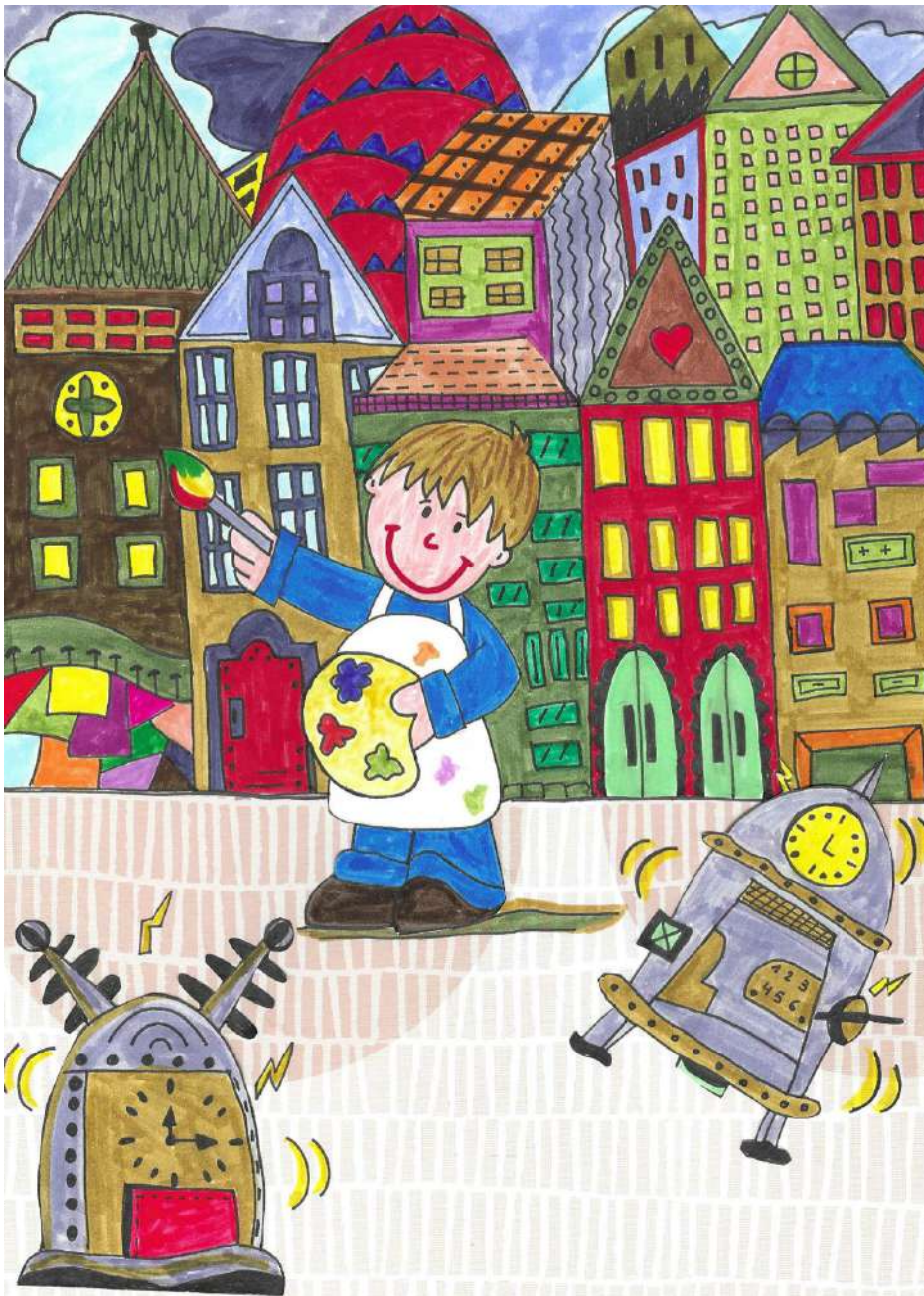
Quan van arribar a casa van fer la recepta i van posar-li nom. Es deia: L'Ensaïmada Màgica.

La Clara no la va fer sola, la va fer amb la millor persona del món, i va ser màgic.

El portal màgic

Hi havia una vegada un nen que es deia Aran. Li encantava quasi tot, però sobretot dibuixar. Feia molts dinosaures i animals: tigres, tortugues, lleons, peixos... Li encantava dibuixar.

Aleshores, un dia va dibuixar una màquina del temps. La seva imaginació era tan gran que va poder entrar-hi. La màquina feia molts sorolls!

Amb la màquina van arribar a l'any 2030 i va veure que ell era un dels millors pintors del món. Feia uns dibuixos molt bonics i també tenia una combinació de colors perfecta. No s'ho podia creure! Va ser dels millors dies del món per ell.

Al cap d'unes hores va anar a fer un volt per aquella ciutat, estava plena dels seus quadres! Hi havia menjar i moltes màquines. Amb una d'elles va poder tornar a casa seva.

Després, a casa, no va parar de dibuixar! No parava en cap moment, quasi no menjava.

Quan va arribar aquell dia s'ho va passar molt bé.

La fruta

Yo tengo mucha energía
porque como fruta cada día.

El melón y el melocotón
me gustan un montón.

En casa, la manzana,
la comparto con mi hermana.

La naranja y la mandarina
me dejan la piel muy fina.

Cuando como una cereza
me da mucha pereza.

Come muchas frutas
y verás como disfrutas.

Els llibres

Els llibres em donen inspiració,
són com una redacció.

Em fan sentir molt bé,
m'endinso en ells com si res.

Les històries em fan sentir al cel
i són tan dolces com la mel.

A mi m'agrada molt llegir
espero que t'agradi igual que a mi.

Viatge al passat

Una tarda d'estiu, uns amics eren a casa de l'àvia de la Júlia. Estaven avorrits, així que la Júlia havia proposat agafar la caixa del temps de la seva àvia Carme. Van veure fotografies, dibuixos... però l'Anna no parava de veure una cosa...

—Què veus Anna? —diu el Martí, amb curiositat.

—Res, una pedra. Que estrany, oi? —diu l'Anna.

La pedra té una nota: "No tocar". Com que el Martí és molt nerviós l'ha tocat.

—Què fas? —diuen les seves amigues, que, sense voler, l'havien tocat!

De cop i volta eren a l'any 1955!

—Què és això? —diu l'Anna, que ve de família moderna.

—Bon dia! Soc la Laia —diu una noia.

—Però què...? —diuen tres amics a la vegada.

—Bé, potser esteu al·lucinant, però seré la vostra guia en aquest viatge al passat! —diu la Laia amb molta emoció.

—On som? —pregunta la Júlia tremolant.

—Us explicaré com era la vida abans —diu la Laia.

—Comencem! Aquesta era la Carme de cinc anys. Els nens eren feliços sense mòbils, aparells electrònics... Es passaven tot el dia jugant a la platja, al parc o a casa! —diu la Laia, com a experta.

—Mireu, nois, aquesta era la meva àvia! —diu la Júlia. Mentrestant l'Anna i el Martí estaven tremolant.

—Mireu, aquí la Carme ha fet la caixa del temps! —diu la Laia.

—Nois, voleu tornar al present? —pregunta la Laia.

—I tant! —diuen els amics a la vegada.

—Bé, aneu a la caixa i toqueu la pedra, ràpid! —crida la Laia.

Els amics li fan cas i... bum! Han tornat al present!

Quan arriben a casa de la Carme li expliquen tot el que va passar.

El Zoo de les fantasies

Hi havia una vegada tres nens i un avi. Es deien Marc, Anna, Bubu i l'avi es deia Mr. Munchin. Els quatre van anar a comprar. Van comprar un pastís, peix, arròs i sopa. Al paquet de la sopa posava que tenia un premi. "Si et toca el fideu daurat aconseguiràs una entrada al zoo de les fantasies". Era l'hora de sopar i el Marc va notar alguna cosa a la seva boca.

—Què és això? —va preguntar el Marc.

—És el fideu daurat! —va cridar l'Anna.

El fideu no era un fideu. Era un paperet enrotllat com un fideu. El paper posava: "Hola, afortunat/ada, tens un viatge al zoo de les fantasies i pots convidar a altres amics".

—És impressionant! —va dir el Bubu.

—Quina sorpresa! —va dir l'Anna.

Van anar al zoo de les fantasies i hi havia aquests animals: un lleó amb la cara plena de foc, un mico amb el cos de plàtan i també un cocodríl que es camuflava amb l'aigua.

Es va acabar l'excursió i van marxar a casa els quatre. Al cap de cinc minuts estava la policia al zoo de les fantasies, es van vestir corrent i li van preguntar a la policia que havia passat. La policia li va dir que algú havia atracat al zoo i que havien robat els animals i l'exploradora del zoo estava tirada a terra.

Els amics van buscar pel zoo els animals i els van trobar a una sala tots tancats. La policia va donar les gràcies als amics i els va convidar al zoo tants cops com hi volguessin anar.

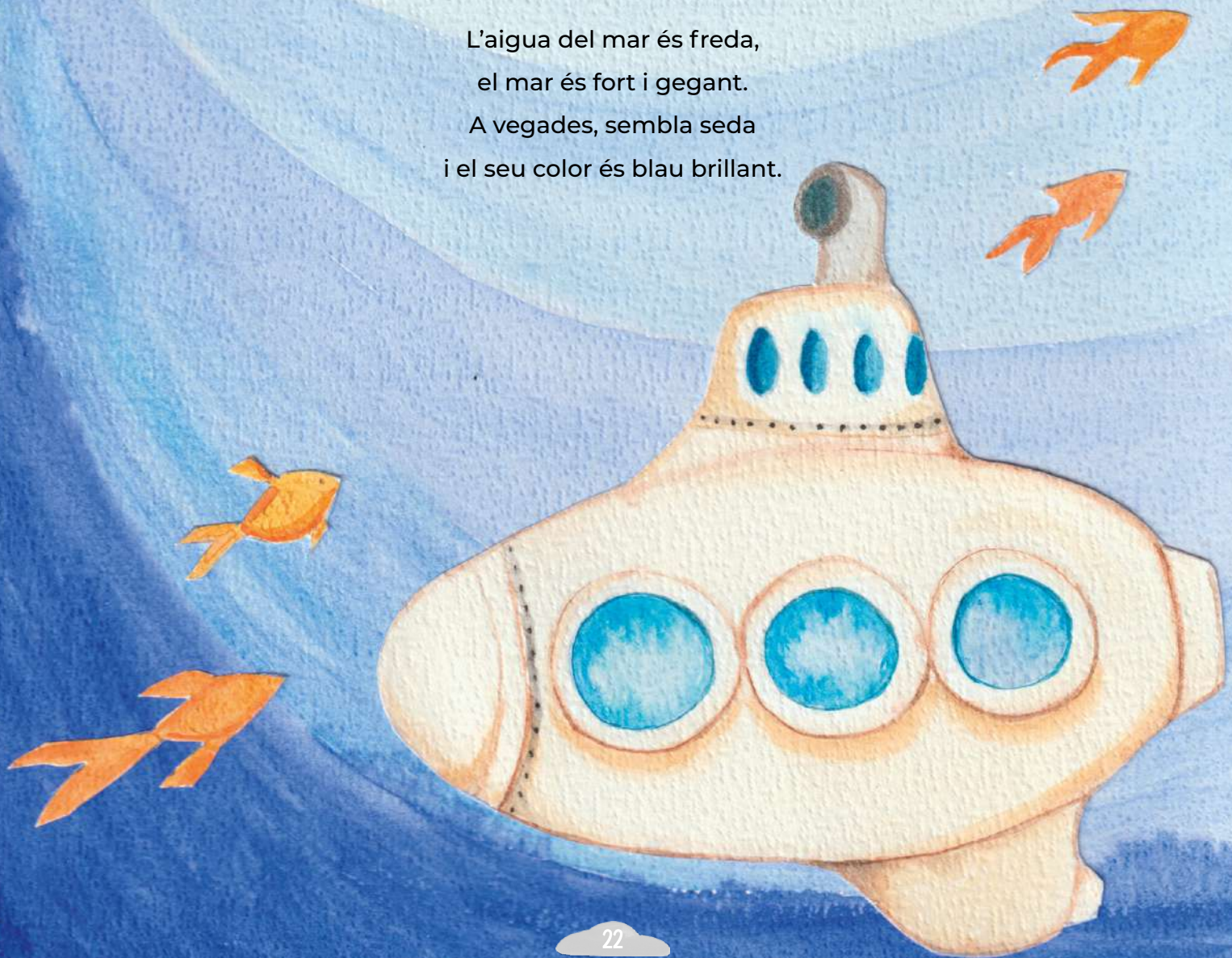

El mar

El mar és gran,
ple d'aigua i onades.
Els peixos van nedant
i saltant, de vegades.

Si jo pel mar vull viatjar
molts països descobriré.
Un vaixell puc utilitzar,
un submarí o un veler.

L'aigua del mar és freda,
el mar és fort i gegant.
A vegades, sembla seda
i el seu color és blau brillant.

La familia

La familia es un regalo
que tienes que valorar,
de esos que amas tanto
y que no quieres dejar.

Con mi familia me siento segura,
es gente en la que puedo confiar,
para todo tienen cura
y nunca te decepcionarán.

Nos cuidamos entre nosotros
nos respetamos y nos queremos,
aunque a veces nos enfadamos
siempre nos sale un te quiero.

Un somni de retornada

Hi havia una vegada un nen que es deia Jan. Feia molt de temps que no veia a la seva amiga Ana, però aquella nit, l'Ana es quedaria a dormir a casa seva. Tenien una relació molt especial, es coneixien des de la infància, es van distanciar perquè l'Ana era molt intel·ligent i li van oferir anar a la millor escola de Bèlgica amb una beca d'estudis, la famosa "Vip international school". Ella no s'ho va pensar dos cops i va aprofitar l'oportunitat. Però avui es tornaran a veure en 3...2...1... Ring! (va sonar el timbre.)

—Ana! —va exclamar en Jan.

—Jan! —va dir l'Ana.

—Què podríem fer? —va preguntar en Jan.

Els dos van decidir fer una llista per veure què podien fer abans d'anar a dormir.

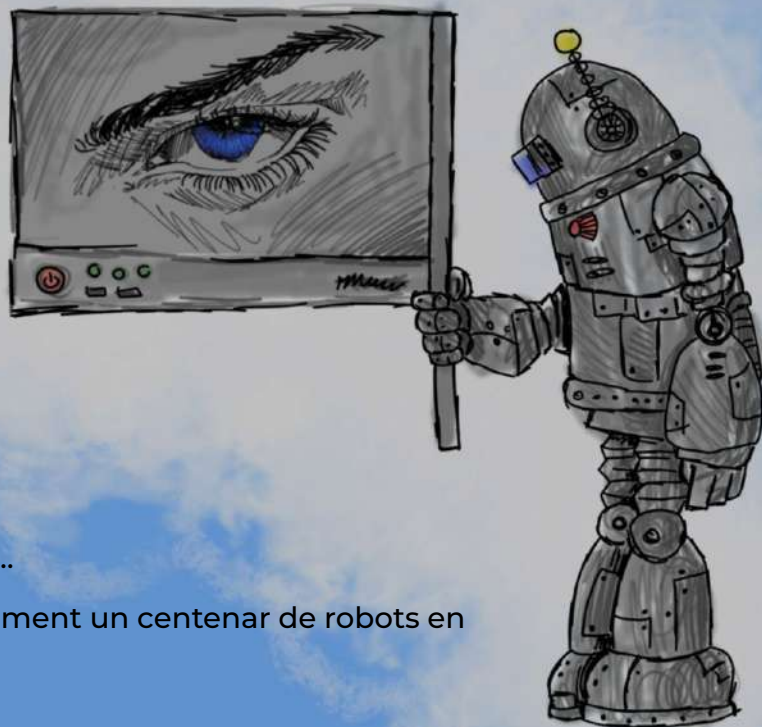
Llista:

1. Jugar a jocs de taula: descartat.
2. Cuinar: descartat.
3. Mirar una pel·lícula: aprovat.

Van encendre la televisió i, de sobte... Van aparèixer en un altre lloc, un lloc on no hi havien estat mai i van descobrir que estaven en una espècie de món tecnològic.

Estaven molt confosos. Sense esperar-s'ho en Jan va dir:

—Ana, et recomano que no miris enrere...

L'Ana va mirar enrere i tenia aproximadament un centenar de robots en fila.

—AAAAHH! —Va exclamar ella.

Els dos van començar a córrer fins que es van trobar un ordinador que posava: "Inserta contrasenya. Pista: La contrasenya és un aspecte físic que teniu en comú els dos".

—Quina contrasenya podria ser? —va preguntar en Jan.

—Ja ho sé! Els ulls blaus és l'únic que tenim en comú —va dir l'Ana.

—Correcte! —va exclamar l'ordinador.

De l'ordinador va sortir una mà i una veu els va dir que posessin la mà davant de la pantalla. Malgrat que tenien una mica de por van fer cas i l'ordinador els hi va posar un segell amb un cercle de color verd.

De sobte, es va obrir una porta i els va deixar sortir del món tecnològic. En aquell moment els dos van respirar fort, però de cop es van despertar i es van adonar que s'havien quedat adormits quan estaven mirant la pel·lícula.

Els dos tenien mil preguntes: Que si un havia somiat el mateix que l'altre, que si havien vist els robots... Però quan es van mirar la mà els dos tenien el segell amb el cercle. Van mirar-se molt sorpresos i van preguntar-se al mateix temps:

Ha estat un somni o ha passat de veritat?

Misterio en un crucero

Hola, soy Laura y os voy a explicar una historia muy interesante. Hace 10 años mis amigas y yo tuvimos una gran idea: irnos de crucero por el Mediterráneo. Pero nuestros padres nos pusieron una condición, nos tenían que acompañar. Nosotras dijimos que sí y, cuando nos quisimos dar cuenta, faltaba sólo un día y aquéllo era un caos.

—¿Laura, has cogido el bañador? —me preguntó mi madre.

—Sí, sí lo he cogido —respondí.

Al día siguiente nos montamos en el coche para ir al crucero. Cuando llegamos, yo, Marta y Abril nos pusimos a investigar.

—Laura, Marta, Abril ¿dónde estáis? —gritaron nuestros padres.

—Aquí, tranquilos —contestamos.

Investigando descubrimos que había un bar un poco extraño, pero no le dimos importancia.

Un par de días después, fuimos a comer al bar, pero a mí y a mis amigas hubo algo que no nos gustó: toda la gente que comía o bebía dejaban de hablar.

—Marta, Abril ¿no os parece un poco raro? —dije.

—Sí, es muy raro, algo pasa —contestó Abril.

Entonces decidimos entrar en la cocina. Cuando entramos, dos mujeres muy raras nos preguntaron qué hacíamos, nosotras les dijimos que teníamos curiosidad por ver cómo hacían la comida. Ellas nos dijeron que no podíamos y nos echaron de allí. Nosotras fingimos que nos íbamos, pero nos quedamos a espiar. Y, de pronto, vimos que echaban una planta en la sopa muy rara y justo Abril estornudó.

—¿Qué hacéis aquí? —preguntaron las cocineras, enfadadas.

—Nada, no hacemos nada —respondimos nosotras, intentando disimular.

Fue ahí cuando nos dimos cuenta de que estaban envenenando a la gente.

Llegó la noche y nos fuimos a la cocina para robarles las plantas, pero no las encontrábamos, hasta que Marta encontró una planta azul. Era igual que la que ponían en la comida, así que decidimos robarla y tirarla por la borda del crucero.

Al día siguiente escuchamos un grito, nos miramos con una cara rara y fuimos corriendo a la cocina del bar. Nos encontramos a las cocineras llorando y nosotras les dijimos que eso les pasaba por envenenar a la gente.

Y así fue como salvamos a todas las personas de vivir el peor crucero de sus vidas.

Un joc de taula

Un joc de taula m'apassiona,
no ho puc dissimular.
Intento engrescar als altres
perquè amb mi vulguin jugar.

Quan el preparo a la taula
no puc deixar de parlar.
Estic tan emocionada
que vull començar a jugar!

Cartes, Cluedo o Catan,
sempre intentaré guanyar-te.
Augmenta la meva eufòria,
lluitaré sense enganyar-te.

Quan acaba la partida
ens felicitem per la jugada.
Ha estat molt divertida
i el que perd no s'enfada.

Una guerra inesperada

Tothom estava tranquil,
però una bomba va arribar
i sense demanar permís
a persones va tombar.

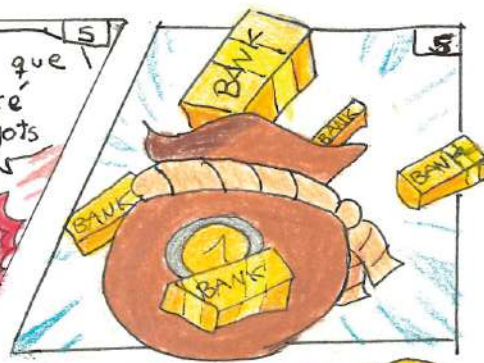
Si tens divuit anys
t'hi obliguen a anar,
et fan creure els enganys
perquè tu hakis de lluitar.

Allà no es pot viure:
És un infern!
tampoc pots riure
i menys dir res.

Imagina't que perds un familiar...
Seria terrible, veritat?
Tu estaries preocupat
i el món continuaria igual.

EL ROBATORI

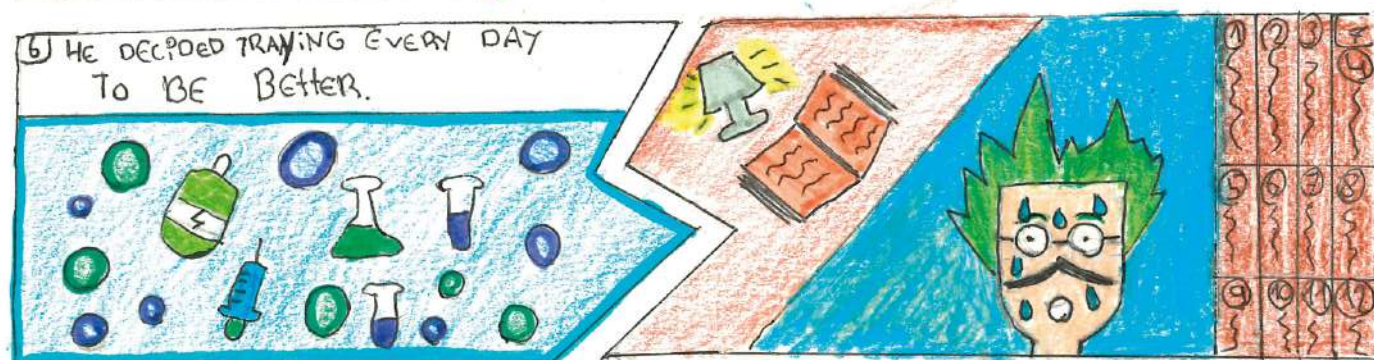
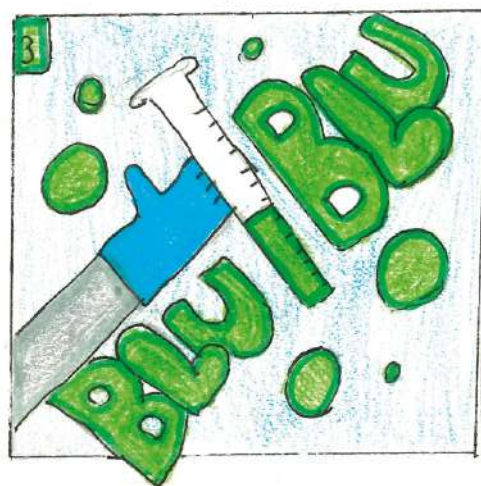
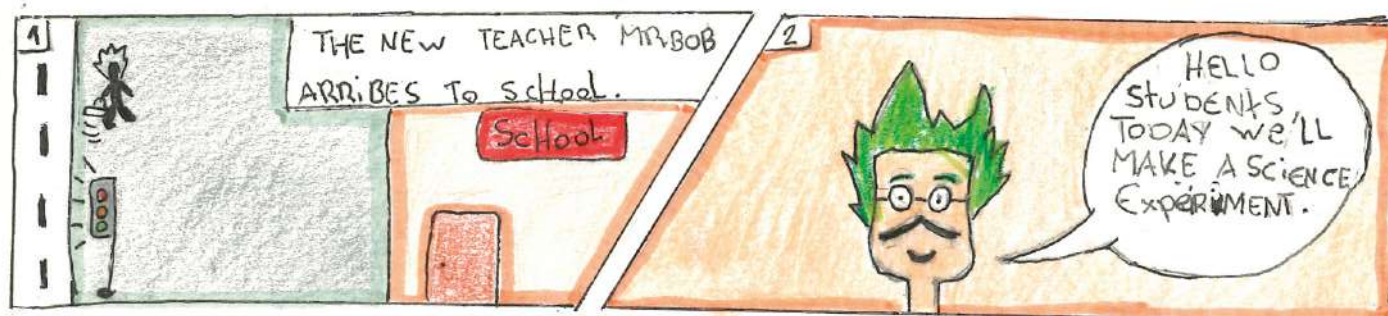

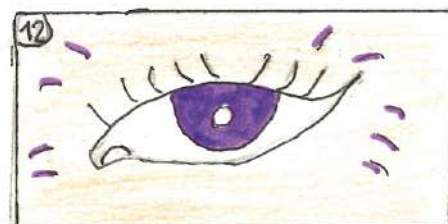
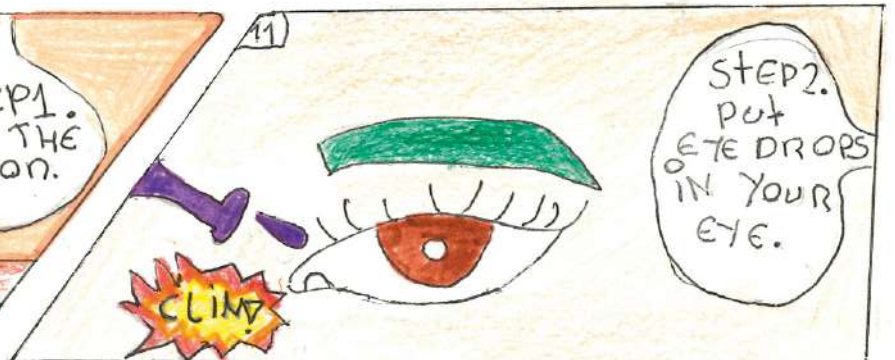
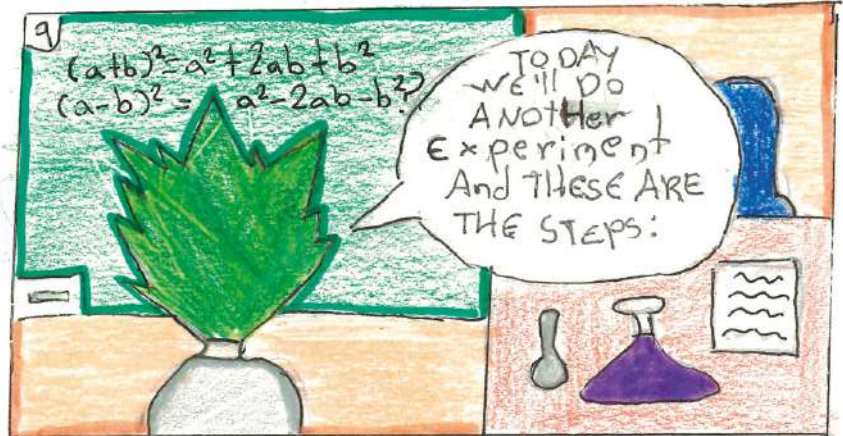

Fi

TRY AGAIN

THE END

La porta negra

—Ahh! Ajuda! Martí, Pol? Hi ha algú?

—Sí! Necessitaria que m'ajudessis.

Perdó, començo des del principi. Hola, soc la María Martínez Pang, la famosa detectiu de quinze anys, visc a Letònia amb els meus pares i els meus germans, Martí i Pol. El més gran és el Martí, que té 13 anys i el Pol té 9 anys.

Bé, començo parlant del dia en que va començar tot. Ahir a la nit a les 00:00 van picar el timbre de casa:

—Ding, dong...

—Hi ha algú? —vaig dir, obrint la porta.

De cop vaig veure dos detectius, però no eren normals... Eren dinosaures de color verd fosc i verd clar, tenien les dents afilades i les urpes brutes. Em vaig quedar paral·litzada durant dos minuts. Després els hi vaig dir:

—Busqueu algú?

—Sí, busquem a una tal María. —Van dir.

—Doncs sóc jo... què voleu de mi? —Vaig dir amb curiositat.

—És que fa uns dies ens van trucar que hi havia una porta molt rara i curiosa a una casa de Londres i ens van demanar que vinguessis tu a veure-la. —Van explicar.

Jo vaig preguntar:

—I quin dia he d'anar cap a Londres?

—El 12 de desembre, aquesta setmana. —Va dir un.

—Aquesta setmana? —Vaig preguntar, nerviosa.

—Sí, per què ho dius? —Va dir un dinosaure.

—Perquè aquesta setmana estic amb els meus germans sola, els meus pares estan de viatge. —Vaig dir.

—No passa res, pots venir amb ells. —Van contestar.

—D'acord, doncs hi aniré amb els meus germans, però hauré d'avisar als meus pares. —Vaig dir, alegre i nerviosa...

—No fa falta que els avisis, ja els avisarem nosaltres des de l'agència de policia. —Van dir els dos.

—D'acord, però igualment avisaré, per si un cas. —Vaig dir amb seguretat.

—Bé, tu avisa també. —Va dir un.

I me'n vaig anar a dormir.

El dia següent els hi vaig explicar al Martí i el Pol i em van dir que hi volien anar.

I així va ser: l'endemà els hi vaig enviar un missatge als pares i vam marxar amb un avió VIP que ens havien reservat els dinosaures. Després d'un parell d'hores vam arribar a l'agència de policia que em van portar a la casa de "la porta negra". Quan vaig entrar a la casa em van atendre dues persones: la Patri i el Pep. Em van explicar que al Pep li havien desaparegut totes les fruites i verdures que comprava cada setmana

i a la Patri li havien desaparegut les eines de costura: fils, tela...

Més tard em van portar fins a "la porta negra". Quan la vaig obrir no sabia què dir, no ho sabia explicar... Em vaig quedar paral·litzada, no era normal.

Ara us explico què em va passar: allà dintre hi havia micos amb collarets, però aquells collarets tenien un nombre, me'ls vaig apuntar en una llibreta, vaig agafar el mòbil i vaig buscar el nombre: 972... Em va sortir que aquell nombre era d'un noi que robava animals i després els venia. Però el més sorprenent no era això. A part, els micos li havien tret les teles a la dona i també tenien les fruites i verdures d'en Pep.

—Per què teniu micos al magatzem? —els hi vaig preguntar.

—Com? Què? Que tenim micos? —va dir en Pep.

—Sí, en teniu molts! —vaig exclamar jo.

—En sèrio? —van contestar.

Vaig dir una mica nerviosa:

—No ho sabíeu?

És clar que no! —van exclamar.

Quan vam acabar de parlar els hi vaig ensenyar el que tenien al magatzem, es van sorprendre molt.

Al cap d'uns dies vaig descobrir que el noi que robava animals els hi havia deixat allà els micos, perquè no el portessin a la presó, així que els vaig trucar i els hi vaig explicar. També vaig trucar a la policia perquè arrestessin a aquell noi.

Però el pitjor va passar quan va venir la policia; van recollir els micos. Al no haver-hi micos, perquè se'ls havia emportat la policia, vaig caure a dins del magatzem, vaig quedar atrapada, els amos de la casa no ho sabien, em van tancar la porta amb clau i vaig cridar:

—Ahh! Ajuda! Martí, Pol? Hi ha algú?

—Sí, som aquí! Què passa? —van exclamar.

—Necessito que m'obriu la porta. —vaig contestar nerviosa.— Però necessitareu una clau de la Patri i el Pep!

—D'acord! —van respondre— Ara anem a demanar-la!

—Ja la tenim —van exclamar contents

—Que bé! Ara només heu d'obrir-me la porta i ajudar-me a sortir del forat! —vaig dir nerviosa.

—Ja l'hem obert, però de quin forat parles? —van contestar.

—Aquí! Ajuda! —vaig exclamar amb por.

—Ah, sí, ja t'hem vist! —van contestar.

I em van ajudar a sortir del forat, però no només el Martí i el Pol, sinó que també, el Pep i la Patri. Quan vaig sortir, els hi vaig dir:

—Moltes gràcies!

—No hi ha cap problema! Ah, i t'hem de donar els quatre-cents euros. —va contestar la Patri.

—Sí, però per Bizum. —vaig suggerir.

—Perfecte! —va exclamar en Pep.

I ens vam acomiadar.

Al dia següent vam tornar cap a Letònia i vam veure els meus pares! Em van fer una abraçada súperfor-
ta! Vam estar parlant de què havíem fet i vam anar a dormir.

Bona nit!

Lola Holmes

Dilluns, 2 gener

Tot va començar amb un missatge.

Hola, soc la Lola, tinc onze anys, vinc d'una família rica de Granollers, m'encanta llegir llibres de misteri i de vegades em sento dins d'un d'ells.

Avui, després de l'escola, quan he tornat a casa, he obert l'ordinador i m'havien enviat un missatge. Quan l'he obert m'havien escrit que demà a les 10 h de la nit farien un mercat de llibres i vaig pensar: "Que bé! Em podré comprar els llibres que jo vulgui..."

Dimarts, 3 de gener

Després d'un bon dia a l'escola i de sopar, a les 10 h vaig anar al mercat i quan hi vaig arribar no hi havia ningú! En aquell moment va ser un d'aquells moments en què em sentia dins d'un llibre de misteri, pel meu cap vaig pensar: "Ara, en aquest mateix moment, qualsevol cosa podria ser una pista". Al cap d'uns moments vaig veure un home vestit de negre i amb males intencions. Vaig sortir corrents i de camí vaig trobar un cartell d'aquells on posa "es busca". Quan vaig veure la cara del noi em vaig quedar bocabadada; s'assemblava molt al que havia vist abans! Llavors em vaig dir a mi mateixa: començaré una investigació i atraparé aquell home!

Dimecres, 4 de gener

Al dia següent no vaig ni esmorzar, vaig agafar la lupa i l'ordinador i vaig començar a buscar informació sobre aquell home. Quan vaig finalitzar la recerca em vaig quedar molt espantada: Aquell home anava segrestant nens i nenes i demanava diners per tornar-los. Si no li pagaven ves a saber el que faria amb ells! Vaig reflexionar i vaig dir: "Ara que ho penso, aquell home em volia segrestar a mi, què hi puc fer?" He arribat a la conclusió que demà a les 10 h de la nit tornaré al lloc on el vaig trobar.

Dijous, 5 de gener

Eren les 10 de la nit i jo l'estava esperant, estava tremolant, fins que el vaig veure. El vaig seguir, va entrar en una casa esgarrifosa, vella i tota fosca. Hi vaig entrar i em vaig amagar; ell estava tot sol i plorant. Vaig sentir pena, però si l'ajudava em segrestaria.

Divendres, 6 de gener

Ahir em vaig quedar a aquella casa, però no a dormir. Mentre l'home dormia, el vaig lligar amb unes cordes i quan es va despertar va cridar:

—Qui m'ha fet això!?

Quan em va veure em va dir:

—Tu has sigut!
Jo, tota confiada en mi mateixa, li vaig dir:
—T'he lligat aquí perquè no facis més mal als nens, no tens dret a segrestar-los.
Quan l'home va sentir això es va posar a plorar i jo no sabia per què, així que li vaig dir:
—Per què plores?
Ell em va respondre a llàgrima viva:
—Jo no he decidit això. La meva infància m'ho va fer; és que jo era un nen pobre, ja que la meva família em va abandonar, no tenia res a fer i als 17 anys vaig començar a segrestar nens per aconseguir diners.
Jo vaig trucar a la policia, em sentia malament, però l'home havia fet mal als nens i no ho podia deixar passar.
Quan va arribar la policia li vaig explicar el que havia dit l'home. La policia em va dir que l'home estaria a la presó, però després d'això li buscarien un lloc per viure.
Jo estava massa contenta, havia resolt un misteri com en Sherlock Holmes, que és un dels meus detectius preferits. Des d'aquell dia em van dir Lola Holmes.

A ulls de gos

Hola! Sóc la Stella i us explicaré en aquesta setmana una vida de gos. Simplement, sóc una gossa i la meva raça és gos d'aigua, no massa gent coneix la meva raça, però perquè us feu una idea sóc similar a la d'un "caniche". El meu cabell és arrissadet com les ovelles i tinc el cabell de color negre, menys el pit, que el tinc blanc.

La meva mestressa es diu Queralt i és la millor! Té tot el cos cobert de pigues, porta ulleres de color verd fosc i el cabell castany amb les puntes tenyides de color lila fort. Ella sol vestir amb dessuadores "oversize" per estar còmoda i texans destenyits, sempre porta amunt i avall una motxilla de colors neutres amb un pin del símbol de la pau.

També tinc un veí que es diu Henry, però el seu gos és molt maleducat. No li hauria de posar tanta música rock i rap, està tot el dia igual. Després hi ha el nòvio de la Queralt, el Miquel, sempre que ve m'he de quedar tancada a l'habitació. Us podeu creure que em té por? De debò que és un adult! Com podreu endevinar no és que em caigui bé, és com si me'l mengés! Que des del meu punt de vista el veig un nyicris i ploramiques.

Avui és dilluns, 11 d'octubre, i és un dia magnífic! Per què? Doncs perquè s'ha quedat tot el dia a casa! Vull dir que la Queralt s'ha quedat tot el dia: una felicitat que res em podria fer enfadar! Això era el que pensava

Però sobre tres quarts d'una, de sobte, vam sentir el ring! del timbre d'entrada. La Queralt es va aixecar el més ràpid que va poder del sofà. Es va parar en sec davant de la porta, es va allisar la roba, es va pentinar amb els dits, va respirar fons i finalment va obrir.

Sorpresa! Era el Miquel i en veure'm va fer un crit que es va sentir per tots els racons del barri.

Lavors la Queralt va anar corrents cap a mi, em va agafar i em va portar al quarto de la rentadora i va tancar amb clau. Es va disculpar amb el Miquel, ell li va demanar aigua i que li va dir que anava cap al lavabo. Llavors es va aturar davant de la porta on jo estava, es va cordar el cordó i va dir entre dents...

—Aquesta gossa només molesta... No entenc com se l'estima tant.

Em vaig quedar muda... No vaig pensar mai que em tingués odi, però de sobte va afegir:

—Va, no he de ser dolent que no m'ha fet res...

Lavors el cor se'm va estovar una mica. De vegades m'havia portat malament, però ell m'estima encara que em tingui por.

En Miquel s'hi va estar un parell d'hores i se'n va anar. Després la Queralt em va portar al Kiwiko, una botiga que em torna boja, plena de coses que m'encanten com les "xuxes", joguines...

Després d'anar al Kiwiko i que em comprés menjar, una joguina d'un porquet maquíssim i un llit per a l'estiu em va portar al parc! El meu preferit: el parc de les papallones i esquirols, però els esquirols sempre s'amaguen i les papallones volen massa alt .

També hi ha el parc dels gossos grans i el parc del rierol va perfecte per a l'estiu. Doncs després del parc vam sopar i va anar cadascú al seu llit.

Entre tot això explicat ja és divendres 15 d'octubre i us explicaré dissabte i diumenge.

Avui és dissabte, 16 de octubre, i no vull menjar. Us preguntareu per què no, oi? És que m'he de posar més bé, menjar una pastilla antiparàsits i el que fa la Queralt és barrejar-ho amb el menjar i no ho penso menjar. Res, que la Queralt m'ha obligat a fer-ho, tan dolenta com sempre. Per sort no se n'ha anat de casa, la Queralt, perquè necessitava uns quants "mimitos" després d'aquella cosa fastigosa.

Últim dia de l'explicació d'una vida d'un gos. Avui és diumenge, 17 d'octubre, i hem anat plegats al camp! M'ho he passat la mar de bé amb la carn a la brasa, amb la pilota a l'herba! Ha sigut el millor! Res, això ja s'ha acabat i et desitjo una vida molt.... BUB!

De part de la Stella, la teva gossa d'aigua preferida.

Adéu, Llobet!

Es difícil per a mi i per a tu,
portem molts anys junts!
Sempre et portaré al meu cor
i mai no m'oblidaré de tu.

Confio en tu, estic a gust,...
No vull anar-me'n d'aquí!
Des de petita tots dos junts.
Penso en aquell matí...

El dia que vaig arribar,
no sabia qui eres
i ara que ja soc gran
no em vull acomiadar.

Aquesta ha estat la meva infància,
tornar al passat m'agradaria.
Amb una mica d'alegria
me'n vaig trista, però tranquil·la.

Germà

Ets el meu germà
dos anys més gran que jo,
em treus més d'un pam
però t'estimo molt i molt...

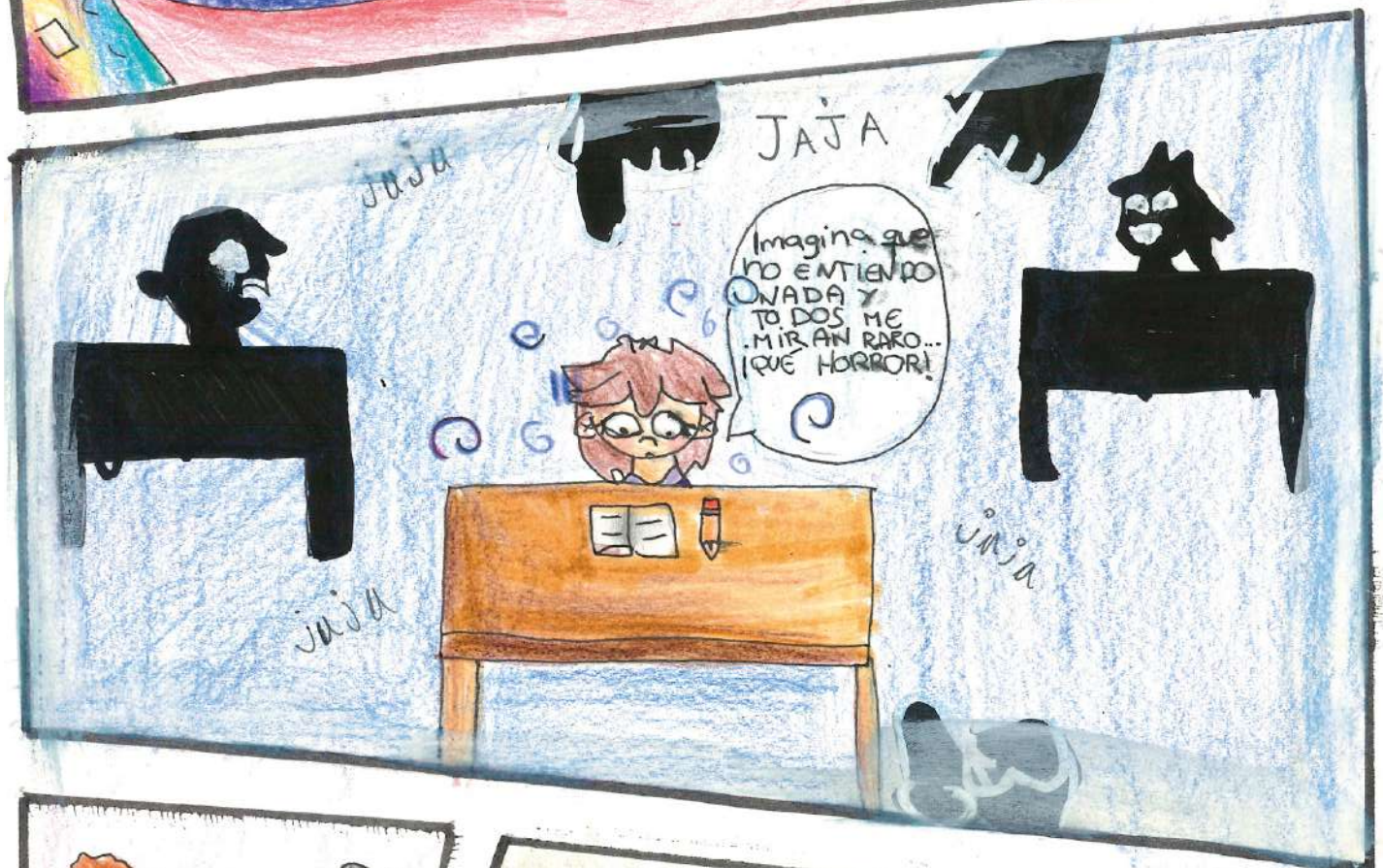
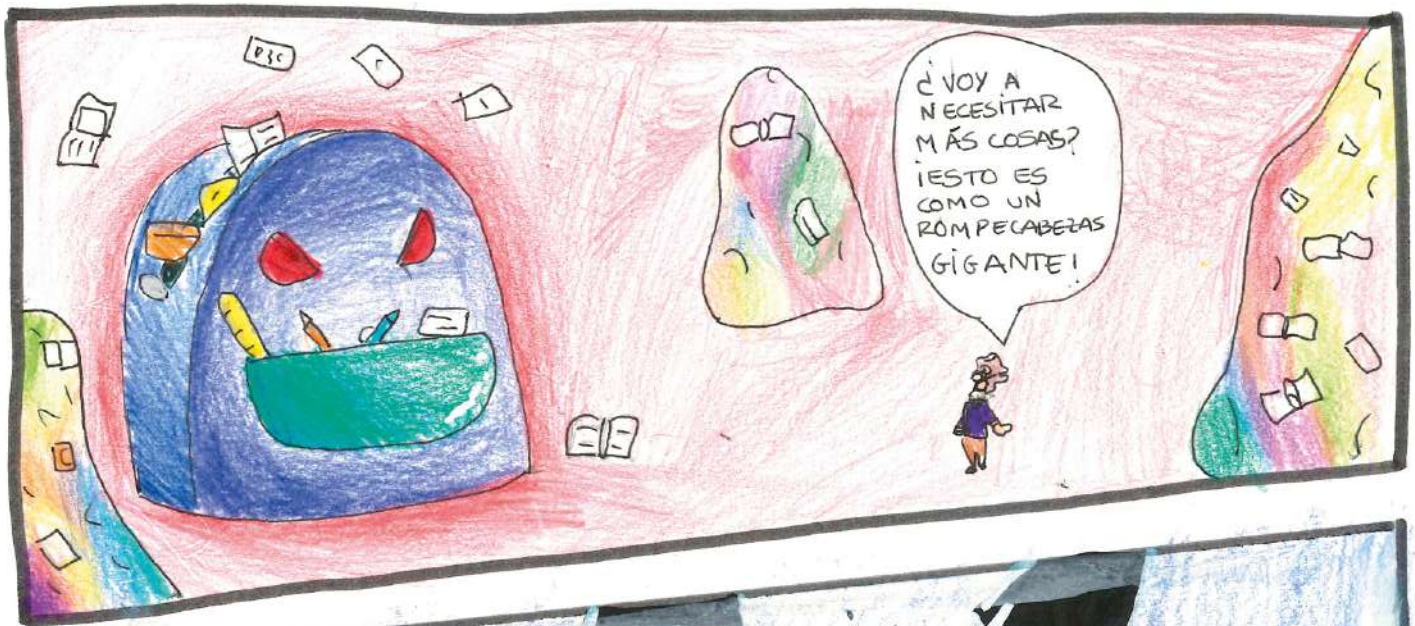
De vegades m'enfado
però mantinc l'amor que et tinc...
Germà, sempre has volgut jugar amb mi,
el teu nom és fàcil de recordar...

I sempre et tindré present
encara que te'n vagis d'aquí...
Quan te'n vas em sento trista
però quan tornes, feliçment...

Espero que el que t'estic dient
tu també ho pensis de mi,
tot el que dic és veritat
I per això t'estimo tant...
FINS L'INFINIT!

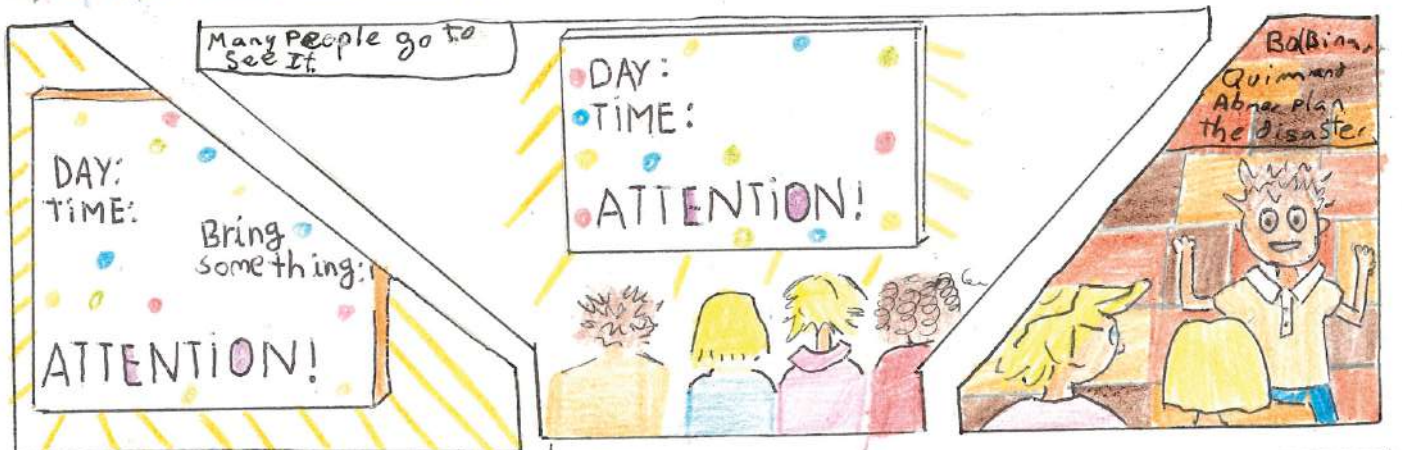
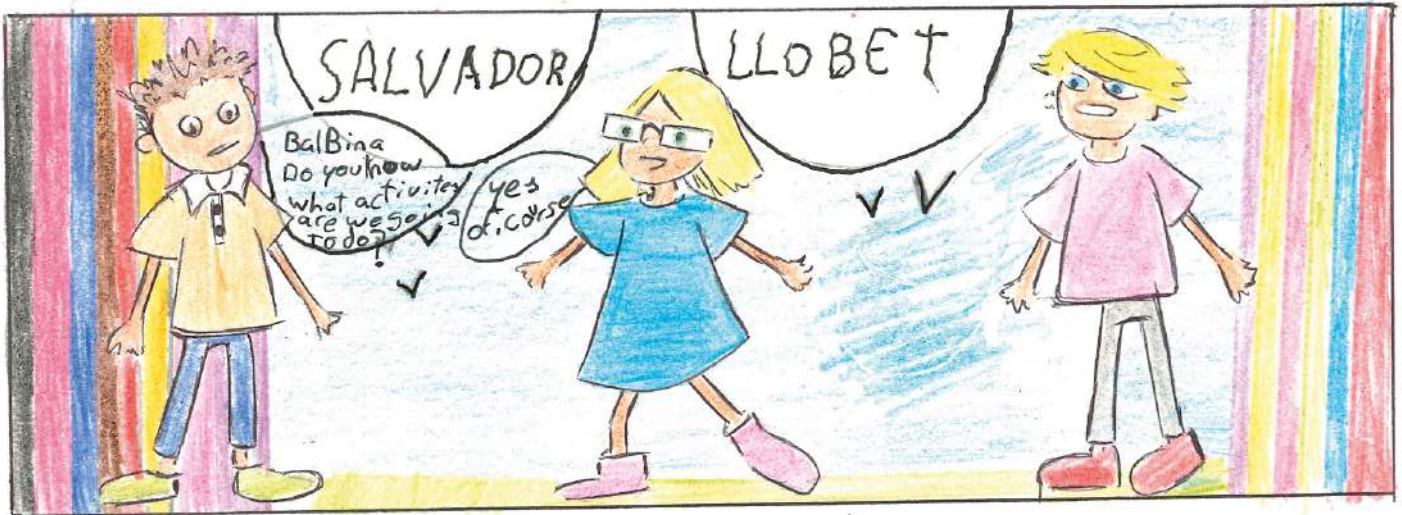

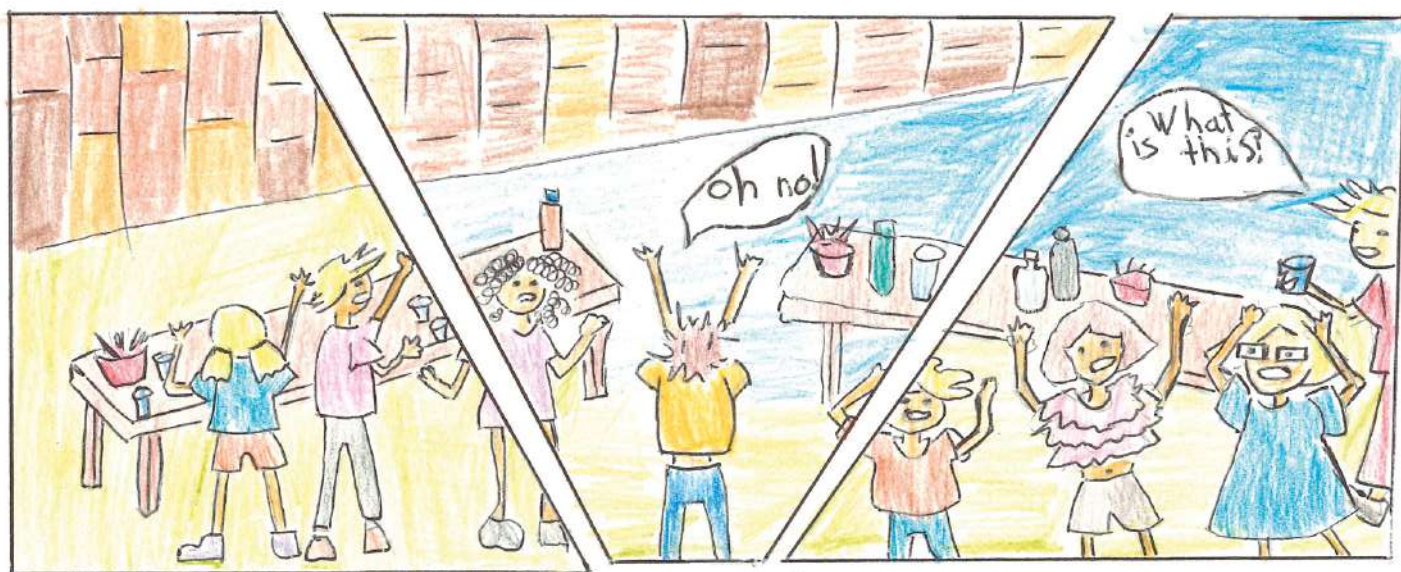

THE END-OF -YEAR PARTY DISASTER

GRÀCIES!

Per il·lustrar aquesta **Revista dels 44ns Jocs Florals** de l'Escola Salvador Llobet un fantàstic equip de "gent del Llobet" (mestres, nois i noies, pares i mares de la nostra comunitat educativa o que han tingut vinculació amb l'Escola) ha aportat tota la seva traça, art i creativitat en les il·lustracions dels poemes i textos de nens i nenes dels cicles mitjà i superior. Us ho agraïm molt!

Olga de la Cruz Martínez	Mare de l'Escola, ha fet les il·lustracions de la portada i la portadella
Míriam Yétor Serra	És mestra de l'Escola i ha il·lustrat el pròleg
Álex López Paradís	És exalumne de l'Escola i ha il·lustrat "El misteri dels ingredients màgics"
Use Acedo Borrasca	Ha estat mestra de l'Escola i ha il·lustrat "El portal màgic"
Olaya Monteserín Fernández	Ha estat alumna de l'Escola i ha il·lustrat "La fruta"
Roser Pi Duran	És mestra de l'Escola i ha il·lustrat "Els llibres"
Èlia Canyelles Gómez	Ha estat alumna de l'Escola i ha il·lustrat "Viatge al passat"
Luis Reinoso Moreno	És exalumne de l'Escola i ha il·lustrat "El zoo de les fantasies"
Maria Jornet Niella	Ha estat mare de l'Escola i ha il·lustrat "El mar"
Rosa Bellavista Bachs	Ha estat mestra de l'Escola i ha il·lustrat "La familia"
Lúa Velasco Hidalgo	Ha estat alumna de l'Escola i ha il·lustrat "Un somni de retornada"
Lucía Rodríguez Umbert	Filla d'exalumna de l'Escola, ha il·lustrat "Misterio en un crucero"
Guillem Ulldemolins Jornet	És exalumne de l'Escola i ha il·lustrat "Un joc de taula"
Sílvia Albaladejo Alonso	Ha estat mestra de l'Escola i ha il·lustrat "Una guerra inesperada"
Lluís Sala Vernedas	És exalumne de l'Escola i ha il·lustrat "La porta negra"
Mireia Lloret Ortiz	És germana d'una alumna de l'Escola i ha il·lustrat "Lola Holmes"
Laura Prat Pous	Ha estat vetlladora de l'Escola i ha il·lustrat "A ulls de gos"
Sara Pacheco Infante	És mestra de l'Escola i ha il·lustrat "Adéu, Llobet"
Carles Requena Espinosa	És pare de l'Escola i ha il·lustrat "Germà"

Un agraïment molt especial, un any més, a la dissenyadora i maquetadora de la revista, **Sara Pareja Rodríguez**, mare de l'Escola i infografista.

Edició a cura de l'**Escola Municipal Salvador Llobet**.

Impressió de la revista: **Impremta Municipal de Granollers**.

Si voleu **col·laborar** per primera vegada **en la il·lustració** de la propera revista de Jocs Florals escriviu un correu electrònic a biblioteca@emsllobet.cat

Granollers,
abril 2025